Нам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 125 | ДЖЕРЗІ СИТИ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА 8-го ЛИПНЯ 1981 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 8, 1981 | No. 125. VOL LXXXVIII

Антін Іван Яремович – перебрав обов'язки екзекутивного директора КУК

Вінніпег, Канада (КУК). — А.І.Яремович почав працю в бюрі Централі КУК, як його нововизначений екзекутивний директор.

А.Яремович добре всім відомий з його праці в різних українських організаціях, а особливо як довголітній член Екзекутиви Президії Комітету Українців Канади.

А.І. Яремович народився в Радісоні, Саскачевані, де закінчив високу школу, став учителем і учителював упродовж кількох років.

Він був головою Українського Католицького Юнацтва і активним членом Братства Українців Католиків Канади, був головою Манітобської Діяцезії і членом Домініяльної Управи, першим екзекутивним секретатем Репрезентативного Комітету Українців Канади; перший організатор Комітету Українців Канади а пізніше його екзекутиний секретар. Він організував перший Конгрес Українців Канади, який відбувся від 22-го до 24-го червня 1943 року у Вінніпегу, а в 1946 році організував другий Конгрес Комітету Українців Канади, який відбувся в Торонто. Був президентом Комітету Українців Канади від 1953 до 1956 року. Як член Президії КУК він займав різні позиції, включно з позицією генрального секретаря, скарбника та був головою різних комісій КУК. Він виготовляв різні зведення і був у делеґаціях КУК, які представляли різні зведення. Був членом делеґації КУК на трьох Конгресах Світового Конґресу Вільних Українців і є членом Комісії Прав Людини СКВУ.

В 1943 році Яремович вступив до канадської армії був післаний за море і вийшов з армії в 1946 році. Був членом і секретарем Союзу Українських Канадських Вояків в Лондоні, Англії.

В 1946 році Яремович був членом Допомогової Місії, яка була вислана Фондом Допомоги Українців Канади, щоб допомогати українським скитальцям, які знайшлися в таборах Німеччини й Франції, виемігрувати до різних країн вільного світу. Заступаючи українські справи на різних конференціях ІРО в Женеві, Яремович спричинився до того, що канадський уряд пустив скитальців до Канади. В той час він також був директором Центрального Українського Допомогового Бюра в Лондоні, Англії. У висліді його інтервенції, українські пластуни перший раз в своїй історії взяли участь в Міжнароднім Пластовім Джемборі, котрий відбувся в серпні 1947 року в Франції.

Повернувшись настало до Канади, Яремович вступає до Манітобського університету і осягає ступінь адвоката. Він постійно активний член Союзу Українських Канадських Ветеранів і теперішний голова його. Був редактором журналу СУКВ „Опініон". Від самих його початків є членом Українського Канадського Леґіону, Відділ 141, і теперішній його містоголова. Від довгих років Яремович є членом Спонзорового Комітету Кадетів дивізії ч.573, де напротязі кількох років він викладає предмети горожанства і провідництва.

А.Яремович був головою Манітобського Відділу Ради Горожанства, членом Організації Об'єднаних Націй та Інтернаціональної Амнестії. Він жонатий з д-р Леонардою Гавірко, вони мають одну доню Петрусю, яка закінчила право при Торонтонському Осгуд Гал

Він особливо цікавиться інтернаціональними справами, головно, коли йдеться про права людини, та всіма справами, які торкаються Канади внутрішнього і зовнішнього характеру.

Гарвардська літня школа розпочала працю

Кеймбрідж, Масс. (ФКУ). — Гарвардська літня школа україністики офіційно почала одинадцятий літній сезон у понеділок, 22-го червня, інформаційними зборами і прийняттям на честь 55-ти приїжджих студентів. Нових студентів привітали: Ольга Андрієвська, докторант Гарвардського університету, керівник україністичної літньої програми 1981 року; д-р Майкл Шінаґель, директор Гарвардської літньої школи; проф. Омелян Пріцак, директор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ), д-р Адріян Сливоцький від Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства (ФКУ), та Юрій Юрчишин від Т-ва Приятелі УНІГУ.

Серед 29 студентів і 26 студенток, учасників цьогорічної програми, численно представлені північний схід і середній захід ЗСА, та Канада. Кількість студентів із західніх стейтів: Колорадо, Каліфорнії, Тексасу й Арізони, зростає. Дещо несподіваним, але відрадним явищем є зріст кількости не-українців, яких притягає україністика. Наприклад 11 із 24 студентів, записаних на початковий курс української мови, є неукраїнського походження, а на середньому курсі є студент з Японії.

Протягом найближчих восьми тижнів студенти літньої школи братимуть участь щонайменше з чотирьох курсів, улаштованих літньою школою: українська література XX ст., викладач — проф. Григорій Грабович, Гарвардський університет; історія України XX ст., — викладач проф. Іван-Павло Химка з Альбертського університету; українська мова для початківців — докторант Гарвардського університету Наталія Пилип'юк, викладач Манітобського університету; українська мова середнього рівня - докторант Роман Коропецький, Гарвардський університет. Практичні зайняття мови для студентів початкового і середнього рівня проводять — Анна Плехова, маґістрантка Манітобського університету, і Максим Тарнавський, докторант Гарвардського університету.

В додатку до нормальних педагогічних зайнять Гарвардська літня школа україністики влаштовує низку понадпрограмових імпрез, як фільми, виставки та доповіді про українське суспільство і українську культуру.

Серія доповідей, які в останніх роках привели до Гарварду таких гостей-доповідачів, як мистець Яків Гніздовський, історик проф. Роман Шпорлюк і діячі-дисиденти Надія Світлична та Валентин Мороз, почнеться 6-го липня доповіддю і показом прозірок мисткині Арки Оленської-Петришин п.з. „Мистецтво українців на еміґрації." Після доповіді буде відкрита двотижнева виставка кількох українських мистців з Америки: Оксани Цегельської, Анни Фаріон, Дзвінки Орловсь-

(Продовження на ст. 3)

Вашінґтон уточнює напрямні торговельної політики з СССР

Вашінґтон. — Уряд президента Роналда Реґена уточнює напрямні своєї торговельної політики з Совєтським Союзом в практичній площині. Основні напрямні тієї політики з'ясував коротко Маєр Рашіш, підсекретар у державному департаменті для справ торгівлі. Він сказав: „Політика уряду Реґена не є спрямована на зменшування торгівлі з Совєтським Союзом. Я вважаю що це властива тема для дискусії на вершинах. Тому ЗСА поставили цю справу в програму конференції на вершинах, яка відбудеться незабаром в Оттаві."

Торгівля з Совєтським Союзом має на меті служити інтересам обидвох сторін, а не тільки Совєтському Союзові. Рашіш заявив: „Ми свідомі того, що ми мусимо мати господарські стосунки зі сходом, але вони мають бути паралельні до нашої закордонної політики та ми мусимо ту політику провадити раціонально, тобто на спільній базі для цілого нашого альянсу." Йдеться про те, щоб усі західні союзники стосували ті самі норми. Коли цього не буде, Совєтський Союз без труду може розігравати розходження в інтересах різних союзників.

Першим з таких прикладів є допомога Заходу в побудові газопроводу з Ямалю на Сибірі до Західньої Европи. Характер того газопроводу підкреслює стратегічні потреби Совєтського Союзу. Совєтський Союз неспроможний без фінансової і технічної допомоги західніх країн побудувати цю величезну, три тисячі миль довгу споруду. Попередній американський уряд президента Джіммі Картера дав дозвіл на вивіз до СССР відповідного американського технічного устаткування. Одначе теперішній американський уряд президента Роналда Реґена має поважні сумніви в доцільности таких достав до Совєтського Союзу. І тому він не тільки стримав доставу й переглядає цілу проблему від основ, але також запропонував, щоб конференція в Оттаві, яка займеться господарськими справами, винесла рішення, зобов'язуюче для всіх партнерів. П'ятдесят американських сенаторів і конгресменів на чолі з сенатором Ґарном, республіканцем з Юти, написали листа до президента, підкреслюючи небезпеки такого продажу. На думку авторів того письма західні країни, а зокрема ЗСА посідають великі енерґетичні засоби вугілля та інші, що їх треба в першу чергу розбудувати.

Одначе, наприклад, японська компанія Коматсу вже вислала до Москви своїх представників з метою продати відповідне устаткування, якщо американці не погодяться.

Головна небезпека загрожує Сальвадорові від великого промислу

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Положення в Ель-Сальвадорі не устабілізувалося після перемоги урядових військ над партизанами. З одного боку, партизани дістають підкріплення зі закордону і пробують пожвавити свої збройні акції, як, наприклад, у випадку нападу на портове місто Уніон, а з другого боку, праві елементи, а зокрема великий промисел, землевласники і купці, намагаються усунути уряд, закидаючи йому, що він не підтримує їх.

Докладно обговорив витворену ситуацію президент Хозе Наполеон Дуарте, фактичний провідник привладної хунти. Дуарте сказав журналістам: „Приватний сектор розпочав остаточну офензиву, щоб скинути уряд. Політики приватного сектора хочуть перебрати уряд, щоб усунути всі дотеперішні господарські реформи". Представники приватного сектора закидають, що переведені реформи „захотизували господарське життя".

Реформи ці насправді з успіхом почали поліпшувати нестерпне господарське положення, коли невелика кількість родин скупчила в своїх руках більшість матеріяльних дібр країни, промисл і фінанси. Хунта під керівництвом Дуарте зобов'язалася перевести, в першу чергу, аґрарну реформу. Положення на селі в Ель Сальвадорі, де живе більшість населення, було таке, що майже вся управна рілля була в руках багатих землевласників, які наймали землю безземельним селянам (а майже всі селяни були безземельні) за третій, чи четвертий сніп, чи навіть ще гірше. Землевласники, чи радше їхні адміністратори, розділювали і наймали землю, керуючись тільки своїми думками, чи симпатіями. Селянин був засуджений на животіння, з якого ні він, ні його родина не могли вирватися. Земельна реформа почала в основі міняти це. В її переведенні допомагали американські спеціялісти, як теж американські джерела великою мірою постачали фонди на заплату великим землевласникам, землі яких розділено поміж селян. Але землевласники скоро побачили, що, позбувшись землі, вони втратили б базу своїх суспільних впливів, і тоді виступили проти аґрарної реформи.

Так само рішуче виступили проти реформ інші посідаючі елементи після того, як держава завела контролю банків, знаціоналізувала експорт кави, бавовни й цукру та почала законами реґулювати й покращувати життя робітників.

Накінець великі землевласники, які продукували бавовну, при допомозі інших поставили формальну вимогу скасувати державний закон, який видано під гаслом „Земля селянам, які працюють на ній", а до них приєдналися зі своїми вимогами й інші галузі господарського життя. Представники землевласників й інших форм капіталу почали наступ з двох боків: з одного боку, проти господарських реформ уряду, а з другого — обіцянками приєднати на свій бік деяких членів хунти й ослабити її та змусити до відступу. Президент Дуарте додав, що покищо збройні сили підтримують уряд і його політику реформ, але вже трапляються випадки, що вони ставлять реформам перешкоди. Одначе, уряд не зречеться реформ, політики не змінить, а буде далі послідовно переводити свої пляни в життя.

НЕДАЛЕКО ПІВНІЧНОГО ПОБЕРЕЖЖА канадської провінції Нюфавндленд затонув канадський дослідчий корабель „Експлорер Арктики". В катастрофі загинуло принаймні вісім членів залоги, а за п'ятьма ведуться розшуки на морю. Рятунковий човен прибережної охорони врятував 19 людей. Бурхливе море не давало змоги на час перенести усіх членів залоги з пошкодженого корабля на рятункові човни.

Беґін здобув коаліційну більшість

Єрусалим, Ізраїль. — Обрахування парляментарних виборів в Ізраїлі вже фактично закінчені. Коаліція Менахема Беґіна, дотеперішнього прем'єра здобула 48 мандатів, Партія праці — 47, а дрібні релігійні й консервативні угрупування виявили підтримку Беґенові. Хоч не виключені пересування в останньому моменті, але Беґін повинен мати невелику більшість у 120- членному парляменті.

Беґін на базі тих вислідів дав інтерв'ю американському телебаченню через АБС. У цьому інтерв'ю він заторкнув значно ширші справи. Попередивши, що його новий кабінет буде остаточно сформований і представлений парляментові до затвердження на протязі двох тижнів, він перейшов до загальних справ.

У першу чергу Беґін зайняв становище до подій на Близькому Сході, а головно сирійсько-ізраїльського конфлікту. Він підкреслив знамениту ролю, яку відіграв у недопущенні до загострення конфлікту й вибуху війни, Філіп Габіб, спеціяльний висланник президента Роналда Реґена. Хоч Сирія ще не відтягнула своїх ракет з терену Ливану й Ізраїль очікує цього й коли це не станеться готов їх збомбити, але зате положення в Ливані покращало. Сирійці зняли свою облогу християнського міста Заглє й уможливили вихід християнської міліції з нього та доставу харчів й інших потрібних до життя засобів. Так само покращало положення у столиці Ливану Бейруті, де воюючі сторони зменшили свій обстріл тих частин міста, які є в руках їхніх противників.

Беґін поінформував з Єрусалиму, інтерв'ю здійснене в тамошньому студіо АБС, що Ізраїль не буде опонувати, ані не буде протестувати проти демонстраційних маневрів совєтської морської фльоти й летунства в східній частині Середземного моря, а головно біля берегів Сирії. Ці маневри є вислoвом політичної підтримки з з боку СССР Сирії, вони аж ніяк не загрожують Ізраїлеві й радше вони є висліддом слабости СССР, як його сили. Голос і роля Москви в останньому конфлікті на Близькому Сході зведені на нівець, арабські країни перебрали ініціятиву й створили комітет для полагоди тієї справи, який своїм авторитетом причинився до злагіднення конфлікту.

Окремою важливою справою, що її порушив Беґін у його інтерв'ю, було питання формального оборонного союзу між ЗСА і Ізраїлем Уже від якогось часу речники обидвох сторін дебатують над цією проблемою, а після договору про спільну збройну силу, яка стаціонуватиме на пустині Синай між Єгиптом і Ізраїлем, а яка складатиметься з частин ЗСА, Єгипту, Ізраїля, ця справа стала актуальнішою, як будь-коли передтим. Прем'єр Беґен заявив, що уряд Ізраїля не поставить такої пропозиції ЗСА, але коли б вона вийшла з Вашінґтону, дуже радо її прийме.

У світі

МАЙБУТНЯ ДРУЖИНА англійського престолонаслідника принца Чарлза рішила зложити при шлюбі подружий обіт в новому тексті. Старий текст, який дотепер складали всі англійські дівчата, які брали шлюб, включав обіт послуху. В новому тексті обов'язок послуху оминено. Молодий ритуал залишає право обрати текст, який вона воліє. З цього скористала лейді Діяна, яка, таким чином, стала першою в англійській історії, що ним покористується. Заки вона зробила це рішення, відвідувала вона кількакратно голову англійської церкви, архиєпископа Кентербери, д-ра Роберта Рансі, який дав їй поради й інтерпретації. Рішення лейді Діяни подано до публічного відома на родинному відзначені її 20-річчя, де також подано остаточні деталі весільних церемоній. Крім різних інших змін, впроваджено й ту, що в шлюбній церемонії братимуть участь і відмовлять молитви голови Католицької Церкви в Англії кардинал Гюм і керівник пресвітерянської церкви Шотляндії Ендрю Дойг.

ПОЛІТИКА КИТАЙСЬКОГО УРЯДУ й Комуністичної партії Китаю вже від довшого часу викликає незадоволення серед військових кіл. Останньо уряд КНР зменшив бюджетові видатки на оборону країни, що поглибило незадоволення серед військових. Пленум ЦК КПК, який відбувся під кінець червня ц.р. скритикував останні роки діяльности Мао й засудив велику культурну революцію, в якій армія грала важливу ролю. Це до тієї міри озлобило армію, що уряд був змушений відповідними протизаходами успокоїти її. Шеф штабу збройних сил Китаю генерал Янґ Деджі видав звернення до китайських збройних сил з підкресленням, що збройні сили не мішаються в унутрішні справи країни, що це є домена партії. Завданням партії є боронити країну на зовні. „Партія командує рушницею" закінчив своє звернення шеф штабу. Цитат ужитий у зверненні мав пригадати воякам, що власне, Мао наказував, що армія має боронити країну назовні й не вмішуватися в унутрішні справи.

ЗАГОСТРЕННЯ ТЕТОРИСТИЧНОГО режиму в Ірані викликує спротив в частині населення. Пошукування за членами лівоіслямської революційної організації Муджагедін-і-Хальк та їхні арешти викликують збройний спротив. На передмістю Теграну поліція й військо заскочили групу членів Муджагедін-і-Хальк, які поставили збройний спротив. Частина членів революційної організації зуміла втекти, трьох загинуло на місці, відбиваючись до останнього набою. Кільки поліцистів і вояків загинуло в зударі офіційне повідомлення не подало. Іменовиний міністром закордонних справ Гуссейн Мусафі Хамейні виступив перед іранським парляментом, після того як парлямент затвердив його на тому пості й подав напрямні іранської закордонної політики. Він так зформулював нову іранську закордонну політику: „Ми будемо вести творчу міжнародну політику спираючись на утисканих масах світа. Наша політика своїм головним вістрям буде звернена проти ЗСА".

БАСКСЬКІ ТЕРОРИСТИ знову вбили двох еспанських вояків. Насамперед невідомі терористи вбили в районі міста Сан Себастіян 44-річного поручника еспанської армії. Недовго після того інша група терористів заатакувала військовий джіп, яким переїздило двох вояків з Цивільної ґвардії. Один з вояків загинув, а другого поранено. Останні два вбивства піднесли число вбитих на політичному тлі від першого січня цього року, до 27. Еспанська армія зміцнює заходи оборони проти терористів, а публічна опінія наклику є до рішучости у тій боротьбі.

МОСКВА ВІДКИНУЛА ПРОПОЗИЦІЇ ЗАХОДУ

Москва. — Пропозицію мирної полагоди совєтсько-афганського конфлікту, з якою в імені десяти західньоевропейських держав прибув до Москви міністер закордонних справ Великобританії лорд Каррінґтон, Москва відкинула. Всі десять членів Европейської Економічної Спільноти присвятили довший час для виготовлення своєї пропозиції. вони приготовили ґрунт для неї й заздалегідь поінформували Москву про неї, одначе Москва її не прийняла.

Збройний напад Совєтського Союзу на Афганістан не лише обурив світову опінію, але він викликав цілий ряд протизаходів з боку різних держав, а зокрема з боку ЗСА. Тим своїм нападом Москва виявила, що вона ввійшла в етап відкритих агресій на своїх слабших сусідів та в різних частинах світу, використовуючи свої збройні переваги. Західньоевропейські країни які хотять нормалізації міжнародних відносин і привернення законних норм та звичаїв у світі, взяли на себе ініціятиву в справі виходу совєтських військ з Афганістану й мирної полагоди, породженого російською аґресією конфлікту. Після короткого перебування в Москві та зустрічей з міністром закордонних справ СССР, Андреєм Ґромико, міністер закордонних справ Великобританії лорд Каррінґтон виступив на пресовій конференції в Москві. Він заявив на цій пресконференції: „Совєтський Союз не акцептував нашої пропозиції, але не сказав, що відкидає її. Що речники СССР сказали, це те, що плян нереальний у його теперішній формі, але я мушу сказати, що їхні арґументи були зовсім непереконливі". Совєтське інформаційне агентство ТАСС видало зі свого боку пресовий комунікат, у якому подало до відома: „Західня преса звітує, що хоч дотепер Совєтський Союз не акцептував тієї пропозиції, але також і не відкинув її. Одначе мусимо отверто ствердити, що для таких спекуляцій немає найменшого ґрунту і автори тих спекуляцій знають про це".

Европейський плян передбачував два етапи полагоди того конфлікту. На першому етапі п'ять постійних членів Ради Безпеки ОН — ЗСА, КНР, Англія, Франція Совєтський Союз — разом з Індією, Пакістаном та Іраном переберуть ґарантію невтральности Афганістану. В другому етапі населення Афганістану і його політичні формації вирішать незалежно від зовнішніх впливів свою систему правління і виберуть уряд. Не зважаючи на очевидну раціональну і політичну еластичність того пляну, Москва вважала доцільним не прийняти його.

Банки погодилися на відложення польських вплат

Париж, Франція. — Тут відбулася конференція представників 20 европейських і американських банків у справі пересунення сплат польських боргів, реченці яких скінчилися, або саме тепер кінчаються. Після довгих дебат американські банкіри погодилися на пропозиції своїх европейських колеґ, щоб платності пересунути та змінити їх, тобто, облегшити й розложити на довший час.

Йдеться про суму коло двох і півбільйона долярів, яка мала б бути заплачена на протязі цього року. Польський уряд уже повідомив кредиторів, що він неспроможний заплатити припадаючі платності й просить їх переложити, або завісити. Мораторією обняті всі сплати капіталу від 26-го березня до 31-го грудня цього року, але відсотки мають бути вплачувані так, як вони припадають. Одночасно, як подав кінцевий комунікат, на другий місяць відбудеться чергова конференція представників тих самих банків, ціллю якої буде уложити нову табелю платностей. Рішення в цій справі буде узгіднене з речниками польського уряду, які мають з'ясувати свої спроможності й прийняти зобов'язання вив'язатися з нових рат. Загальна сума, яку слід буде наново розложити, виноситими 13 більйонів долярів, тобто стільки Польща винна правâтним банкам. Приблизно стільки ж винна вона урядам. Ці 13 більйонів — це кредити, не ґарантовані державними урядами країн, де є банки-вірителі. В них партицизує понад 50 американських банків на спільну суму понад два більйони долярів.

Справу платностей державам і тих боргів, які держави ґарантували, вже полагоджено перед тим. Цього року тих платностей було на понад два і півбільйона, і вони також переложені.

Одначе для функціонування польської господарки негайно потрібно поважних додаткових кредитів. Польський уряд звернувся до різних держав із проханням признати такі кредити й уряди пішли Варшаві назустріч. Першими відгукнулися позитивно західньонімецькі банки, за ними французи. Відтак англійці. Тепер Польща звернулася до колективу Европейського спільного ринку, щоб отримати від нього позикою пів більйона долярів. Зовсім певно і ту позику чинники Европейського спільного ринку признають і польська господарка матиме забезпечені оперативні фонди для свого існування та для заходів, щоб вийти з кризи.

В Америці

ВИРАЗКА ШЛУНКУ — ДОСИТЬ ПОШИРЕНА НЕдуга: 10 відсотків американців хворіли на цю недугу колинебудь у своєму житті, а 12,000 осіб вмирає щороку на неї, або через ускладнення від неї. Бажаючі довідатися більше про цю хворобу можуть виписати собі безкоштовно брошурку „About Peptic Ulsers", пишучи на адресу: American Digestive Disease Society, 420 Lexington Avenue, New York, N.Y. 10017.

ПЕРЕПАЧКОВУВАННЯ З МЕХІКО ПАЛЬНОГО ДЛЯ двигунів „Дізель" провадиться в ЗСА на повну скалю організованою злочинністю. З Мехіко, де ґальон коштує 17 центів, це пальне перевозять нафтоналивними тягарівками у велетенській кількості, а тут його продають переважно по 1.30 дол за ґальон. Підраховано, що в минулому році такою контрабандою перевезено до ЗСА 100 мільйонів ґальонів цього пального.

ЗРІЗУВАННЯ ФЕДЕРАЛЬНОГО БЮДЖЕТУ НОВОЮ Адміністрацією у Вашінґтоні викликало цілу хвилю прохань, закликів і кампаній за здобуття фондів від приватних джерел для великої кількости різноманітних харитативних груп, і груп, що дбають про освітні, культурні, мистецькі та подібні цілі. Все це неприбуткові організації, установи й інституції, які у великій мірі сполягали на субсидії від держави.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.
P O Box 346 Jersey City N J 07303

Запізно

Москва традиційно відома з того, що вона ніколи не перебирає в засобах. Проти всяких законів, людяне якесь потягнення, чи ні, вона ніколи цього не бере до уваги. Для неї важливо, щоб осягнути ціль. Заперечуючи на словах політичний макіявелізм, на ділі Москва його на кожному кроці притримується. І донедавна знову вона намагалася осягнути свої політичні цілі застрашуванням зброєю, а навіть збройним нападом, як у випадку Афганістану. Одначе совєтська зброя і спроби Москви застрашувати нею перестають діяти.

На протязі 70-их років Москва коштом нелюдських зусиль своїх підданих та великими матеріяльними коштами „догнала й перегнала" західній світ в кількості танків, гармат, вояків. Одначе це перестало викликувати бажані нею наслідки. Дзенкання совєтської зброї не викликує страху, погрози совєтських „вождів" породжують насмішки, а десятки тисяч танків, бойових возів, гармат і інших воєнних засобів стоять на границях і — ржавіють. Ще так недавно, бо минулої весни совєтські лідери захоплені своєю власною збройною потугою думали диктувати світові, а в першу чергу Европі. З одного боку Москва і її сателіти з Варшавського бльоку, побрязкуючи зброєю, „пропонували" мир, а з другого боку міністер закордонних справ СССР Андрей Ґромико кидав громи у своєму виступі в Парижі, заявивши, що прийшов час поступитися вимогам, бо як ні. то...

І треба признати, що дехто у вільних країнах „дістав гусячу шкіру", але тільки дехто. Тобто здебільшого короткозорі тимчасові політичні діячі й ласа на сенсації преса. А позатим ніхто не звернув особливої уваги на ті загрозливі накликування „зореносного Кремля". Події почали розвиватися у протилежному до московських плянів напрямі. Ґромико, п'яний з люті, кидав громи з трибуни в Парижі і загрожував Пакістанові зметенням з лиця землі; як же бо такий малий Пакістан, може протиставитися такому могутньому Совєтському Союзові й допомагати афганським повстанцям, яких жменька і які є тільки недобитками, бо совєтські війська опанували терен і покорили населення? Але з того часу минув рік і афганські повстанці зросли на силах, і як подала міжнародна преса й інші засоби інформації, панують над 9 десятими афганської території, а совєтські відділи перебувають в укріплених таборах, з яких виходять тільки групами в певному узброєнні. А Пакістан щораз більше й щораз одвертіше допомагає афганському народові у його боротьбі з Москвою.

До того долучилися події в Польщі й взагалі поза залізною заслоною. 14-го липня починається з'їзд польської комуністичної партії. Очевидно, що Москва, як завжди в таких випадках, хоче диктувати польським „товаришам". Та серед них тільки невелика група хоче слухати Москви, а інші мають свою думку і по своєму хочуть поступати. Москва знов пробує минулорічних маневрів шантажем, застрашуванням тощо. Але, як перед тим, так і тепер нічого не виходить. Поляки підсміхаються і крок за кроком роблять своє. У Букарешті робітники вимагають подібних як у Польщі прав, на Мадярщині населення розбудовує культуру, економіку, взагалі своє життя поза контролею партії, у Львові тисячами продають відзнаки польської „Солідарносьці" на чорному ринкові. А вслід за тим зростають вістки про хвилювання, ферменти, щораз голосніші вимоги людських умов в праці та в житті в СССР.

Роки тому, ще так недавно Кремль вислав би свої елітарні, ґвардійські дивізії. Так було колись у Берліні, на Мадярщині, в Чехо-Словаччині. А тепер — запізно! Люди панцерних дивізій не бояться. Совєтська збройна сила перестала страшити. Але зате на Кремлі бояться висилати дивізії, бо не знають, як це закінчилося б. Кремлівські володарі добре знають, якою зброєю у руках народів є братання вояків з населенням і чим це кінчиться для влади, яка вояків висилає. А до того міжнародна ситуація, уклад у ній і найважніше — це виявлення, що „совєтський король голий", що за стіною його пропаґанди відстала країна, яка не може на найкращому на нашій плянеті чорноземі викормити своїх громадян, що не може як слід зодягнути їх, взути, побудувати їм приміщення. Понад 60 років пропаґанди про краще завтра і постійні браки та недоліки сьогодні.

І це власне зумовлює сучасне „запізно", яке спеціяльно важливе у китайському випадку. На китайській границі мільйон совєтських вояків. Ще недавно було багато мови в світі про те, що вони готові грянути на Китай непереможним валом заліза й вогню. А тепер майже ніхто не говорить про це. Бо вчора совєтські вояки могли безкарно перейти границі Китаю. Власне тому совєтські ударні групи могли вдарити на китайців на річці Уссурі. Вони знали, що Китай мусить уступити. А сьогодні вже цілий світ знає, тільки совєтські громадяни ще не знають про американські обсерваційні станиці на терені Китаю вздовж совєтського кордону. А у відповідь на це з Москви посипалася громовиця слів. Не діл, а слів. Колись на Уссурі появилися червоногвардійці, сьогодні з Кремля тільки слова. Зброю вжити запізно і занадто небезпечно.

Роман Рахманний

СОБОРНИЦЬКИЙ ГОЛОС ЗАХІДНІХ ОКРАЇН

Перший з'їзд уродженців, вихідців і нащадків еміґрантів з надбужанських земель України 30-31 го травня 1981 року на Союзівці в Америці завершився створенням Об'єднання Надбужанців. Це ще одне реґіональне товариство на ґрунті історично-обласного й адміністраційно-географічного земляцтва. Людина — суспільне створіння і почувається здоровіше психічно й фізично тоді, коли вона втримує живі зв'язки з іншими особами того самого історично-культурного й фізично-психологічного клімату.

Протягом предовгої історії західньо-українських окраїн мешканці правобережного Побужжя відчували єдність долі з українськими мешканцями лівобережного Побужжя. Тільки доля правобережців була трішки ласкавіша від тієї долі, що судилася українцям Томашівщини, Грубешівщини, Холмщини та Підляшшя. Лівобережні надбужанці ставили опір наступові поляків, зокрема т. зв. „голодних мазовшан", уже на світанку історії Руси-України.

Щойно після тисяча сорока п'яти років (кругло беручи) та внаслідок збройно-політичної інтервенції сталінської Росії після Другої світової війни лівобережні надбужани фізично відступили перед тим польським „Дранґ нах Остен-ом" — колоніяльним походом поляків на схід. Але й ця змова двох аґресорів не зламала духа надбужанців: вони завзято оборонялися і перед насильним вивоженням їх на „відзискані землі" та перед т. зв. „репатріюванням" їх у Совєтський Союз. У своїй самооборонній акції вони отримали допомогу зокрема від правобережних надбужан у відділах УПА та ОУН.

Справжні єдинокровні браття

Як у минулі сторіччя, так і тепер, сини і дочки батьків і матерів правобережних повітів власною кров'ю і тюремними стражданнями обороняли надбужанське лівобережжя, бо вважали, що це корінна українська територія — інтеґральна частина Галицько-Волинського Королівства, а до того ще й великого Київського князівства. Розташована впоперек шляху, що „значився на карті, як шлях походів вікових", лівобережна Надбужанщина постійно зазнавала знищень. Літописець Самійло Величко 1720 року так описав той „шлях походів вікових" — між Бугом і Дніпром: „Укріплені міста, як Чолганськ, Костянтинів, Бердичів, Збараж і Сокаль... були малолюдні, а деякі зовсім пустіли, поруйновані, зрівняні з землею та зарослі бур'янами... Там у різних місцях я бачив купи людських костей, висушених і голих під відкритим небом; і я запитував себе: — Чиї це кості?.. І я усвідомляв, що це кості тих, що загинули (в боях) на цій пустелі..."

Московсько-варшавське домовлення (при мовчазній згоді київських воєвод українського роду!) про совєтсько-польський кордон 1944 року перетворило лівобережну Надбужанщину — і зокрема Холмщину — в подібну пустелю. Тільки сучасні спільники у творенні цієї руїни затерли сліди: вони там не лише кості погиблих, але й також могилки з хрестами і кам'янами надмогильними плитами знесли з лиця землі, щоб не нагадували чужинцеві, що це колишня українська земля.

Наші читачі з Лемківщини, Перемищини і Ярославщини в цьому місці статті зітхнуть тяженько, бо згадають подібне знищення, що його спільно з Кремлем довершила польська компартія Бєрута по їхніх рідних селах і містах. Згадають і, може, скажуть: — А чи не пора нам, браття й сестри надбужанські, одностайно стати і спільно організувати оборону західніх окраїн України?

Від реґіональности до соборности

Реґіональність у структурі всенаціонального організму виконує важливу ролю і в часі державної самостійности, і в роки політичного поневолення. Те почуття єдности зі своєю вужчою батьківщиною, з місцевою материнською піснею, одягом, стравами і всілякими відмінними звичаями допомагає пересічній людині перетривати лихоліття до часу всенародного повстання. Тому всі родові й обласні традиції треба плекати, зберігати й розвивати — присвоювати їх своїм нащадкам, де б вони не жили — в Україні чи на присвоєній землі.

Однак реґіональність не сміє бути самоціллю у житті даного „племени", а для окремих людей тієї области те земляцтво не повинно стати „ескейпізмом" — вигідною втечею від дійсности у свою молодість... Вона ніколи не вернеться і самі спогади про минуле не приєднають молодшого покоління до української справи.

Тільки виразне специзування своєї приналежности до організму української нації; тільки постійне відновлювання почуття зв'язку з іншими землями України та її населенням; тільки активна готовість співдіяти з найближчими українськими сусідами в обороні історичної цілости української території може виправдати будь-яке „земляцьке об'єднання".

Черговий оборонний вал

Обов'язок виявити ці аспекти соборницького характеру має сьогодні вся надбужанська громадськість у всьому світі, а не тільки Об'єднання Надбужанців.

(Продовження на ст. 3)

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ПИТАННЯ: Чи є велика різниця між вашими уявленнями про еміґрацію, коли ви були в Україні в порівнянні до того, що ви бачите на свої власні очі?

ВІДПОВІДЬ (продовження): Цікавою рисою певних кіл еміґрації є бажання розв'язувати кардинальні національні проблеми (здебільшого при повному нехтуванні таких практичних питань, як захист політв'язнів).

Як це виглядає на практиці?

Університет у Торонто заплянував, наприклад, конференцію російсько-українських відносин.

Хоч практичний вплив таких конференцій на хід подій-невеликий, проте для обміну думок і для зрозуміння позицій одне одного така конференція потрібна.

Безперечно, що від складу учасників такої конференції будуть залежати і її наслідки.

Нам здається, що для успіху конференції на неї слід запрошувати людей, які не скомпромітували себе у ділянці російсько-українських відносин, людей, які щиро прагнуть до налагодження цих відносин.

Як стало відомо, на цю конференцію з російського боку запрошений В. Некрасов.

Чи сприятиме цей учасник успіхові конференції?

В. Некрасов два роки тому виявив свою зневагу до українців, яка межує з українофобством, коли на питання про національну свідомість українців відповів глузливим напіванекдотом, що українці (розуміючи під цим словом лише селян) тільки й знають, що п'ють.

Ніхто не стане заперечувати, що пияцтво в СССР — це норма поведінки. Але це норма поведінки усіх „соціялістичних" націй, в тому числі і росіян, які п'ють не менше від українців, абсолютно не думаючи про створення „федерацій" у майбутньому.

Але, коли йдеться про настрої народу, то в умовах тоталітарного терору ці настрої висловлюють відважні одиниці на фоні мовчазних (і питущих) мільйонів. Серед росіян — це А. Сахаров, О. Солженіцин, Ю. Орлов, А. Щаранський. Серед українців — це М. Руденко, Л. Лук'яненко, О. Мешко, В. Чорновіл, І. Світличний.

Національні настрої і національні сподівання українців саме ці відважні одиниці і висловлюють. Віктор же Некрасов, відповідаючи у глузливо - зневажливому для українців тоні, поперше викрив свої далеко не українофільські настрої, а подруге виявив своє цілковите нерозуміння тих явищ, які відбуваються у СССР, ні серед росіян, ні серед українців. Бож він, до речі, до тих відважних одиниць ніколи не належав. Найбільша кривда, яку зазнав В. Некрасов, це виключення з КПСС про що він із жалем згадує і досі.

Та й як може людина аналізувати події, котра пише, наприклад, таке: „...у 45 році — я був тоді у Празі — кожен чех вважав за велику честь сказати хоч два-три слова по-російськи. Чи міг хтось тоді думати, що,ми визволителі,через 20 з чимось років обернемось на окупантів?"

Чим же, цікаво, „визволителі" Праги відрізнялися від „визволителів" Кабулу?

Хочеться спитати організаторів цієї конференції: Для чого вона? Для того, щоб серйозно і конструктивно обговорити наявні проблеми, чи для того, щоб фактом організації такого „широкорепрезентативного" форуму здобути собі політичний капітал, чи, може, для того, щоб збільшити кількість образ та інсинуацій на адресу українців?

Роман С. Голіят

Східня політика Ватикану

III

Дня 20-го червня 1933 року Ватикан підписав конкордат з гітлерівською Німеччиною. 8-го березня 1933 року Папа Пій XI в розмові з французьким амбасадором підкреслив, що Гітлер поділяє думку Папи відносно комунізму, а в розмові з польським амбасадором в дні 9-го березня Папа сказав, що Гітлер задивляється на большевизм так,як і він.

Дня 14-го березня 1937 року Папа Пій XI видав дві енцикліки; перша була спрямована проти нацистської Німеччини, а друга від 19-го березня 1937 року таврувала комунізм.

Із заподаної статистики наглядно, як маліли ряди католиків у СССР. До 1936 року на терені СССР було коло 50 активних католицьких священиків, а в 1937 році було десять священиків і одинадцять відкритих католицьких церков, а в 1939 році — тільки дві католицькі церкви: в Москві й Ленінґраді.

Дня 10-го лютого 1939 року помер Папа Пій XI, а його наступником став Папа Пій XII — Юджін Пачеллі.

Д-р Штелє присвячує доволі багато місця польським інтриґам відносно праці французького ісусовця Мішеля Дербінея. Ватиканат для східніх справ створив „Русікум" під керівництвом Дербінея, який був знавцем підсовєтських справ. Праця Дербінея і його особистий зв'язок з Папою Пієм XI, мабуть, перешкоджали плянам ісусовців, головно їхньому генеральному настоятелеві Влодзімєжові Лєдуховскому. Інтриґи польської преси і Лєдуховского довели до того, що Дербіней залишив ряди ісусовців. Він помер у Франції на 77-му році життя. Патріярх УКЦеркви Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф Сліпий домагався вияснення у справі Дербінея, але засекречені архіви ще не доступні, щоб про французького ісусовця можна більше довідатися.

Апостольська ієрархія створена на терені СССР, була лише хвилевим успіхом. Автор заподає мапу СССР з вирізненням України й місця, де були створені тайні католицькі дієцезії та список усіх номінатів. Там читаємо, що важко повірити, щоб таку католицьку організацію можна створити в диктаторській системі, без відома влади.

Вліті 1927 року Сталін переміг своїх партійних противників і став безоглядним жорстоким тираном у СССР. У 1927 році він заподав плян примусової колективізації сільського господарства. В той час почалася заплянована на велику скалю, антикатолицька атеїстична акція. На Різдво 1929 року комуністична молодь зодягнена в священичі ризи, маршуючи в карнаваловій і оргійній процесії вулицями Москви, публічно плювала на хрест. Це видовище потрясло цілим цивілізованим світом. Папа Пій XI 2-го лютого 1930 року зарядив світовий молитовний християнський похід. Атеїстична література й пропаґанда проти католицизму й Папи, до якого долучилася Православна Церква, гостро виступили проти Ватикану.

У той час при владі в Італії був фашистський уряд Муссоліні, який в 1929 році підписав з Ватиканською державою т. зв. Лютаринську умову, віддаючи в посідання територію, що її звемо Ватиканською державою. У тому часі в Німеччині приходили до голосу націонал-соціялісти.

Цей розділ, у якому автор описує прихід до влади націонал-соціялістів, він називає „Гітлерівський антикомунізм: фальшиві надії і фальшиві наслідки 1933-1939".

У цій книжці багато місця присвячено Українській Католицькій Церкві. На підставі документів автор доказує, що поляки намагалися перетягнути, навіть з ужиттям насильства 3,5 мільйона українців уніятів і 2 мільйони православних на римо-католицький обряд. Він згадує, що в 1938 році поляки в районі Холму дощенту спалили 138 православних церков, на що вніс гостру протестаційну ноту до польського уряду Митрополит Шептицький.

Штелє коротко переповідає про події Другої світової війни, окупацію Галичини Совєтським Союзом, про депешу, яку приніс від Митрополита Шептицького, одчайдушний ісусовець Москва, який шість тижнів пробивався крізь Карпати й зелені кордони, заки дістався до Ватикану. В тому листі Митрополит Шептицький повідомляв св. Отця, що в день, коли совєтські війська ввійшли на західньо-українські землі 17-го вересня 1939 року, він негайно поділив СССР на католицькі екзархати. Покликаючись на леґальне, необмежене право, яке він одержав від Папи Пія X в 1907 році і відданий своїй місії, якій, почавши від царських часів він присвячував увагу — він інсталював чотири апостольські екзархати: єпископ Чарнецький — Волинь і Поділля, частина України (з Луцьком і Камінцем); отець Климентій Шептицький (його брат) — велика Росія і Сибір (з Москвою); ісусовець Антоній Немцевич — Білорусь; і вкінці, найбільш важлива особистість, Йосиф Сліпий, ректор Духовної Семінарії у Львові — Наддніпрянська Україна (з Києвом). (стор. 198).

(Продовження буде)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про Винниченка

Микола Кушніренко у своїй статті п. з. „Володимир Винниченко як письменник у спогадах сучасників", „Свобода", числа 117 і 118, 25-го і 26-го червня дбайливо зібрав думки сучасників про В. Винниченка. Стаття потрібна і коректна. Вона ставить на належне місце письменника. Одначе тут хочу додати ще два голоси людей, загально знаних серед українців, а саме самого Симона Петлюру і ред. Івана Кедрина.

Про відношення до перекинчиків, себто тих, що добровільно йдуть на співпрацю з московськими большевиками Симон Петлюра пише: „Слід пам'ятати, що такої „еволюції в поглядах наших перекинчиків громадянство українське не пошанує, а оцінить так само гостро-суворо, як оцінило свого часу „ракетну революцію" Винниченка, коли він попробував поїхати в ролі „переконаного комуніста" до Троцького і Раковського, щоб скоріше від них втекти, переконавшись в неможливості співпраці з ними. Коли ця наївна подорож Винниченка коштувала йому компромітації, то новітні прочани до большевицької Каносси нічого крім презирства і недовір'я до себе викликати не зуміють ні в Україні, ні на еміґрації" Стаття Ольги Вітошинської п. з. „Симон Петлюра — публіцист і журналіст". Збірник Симон Петлюра. Український Вільний Університет. Мюнхен-Париж. 1980, стор. 98-99.

Далі ред. Іван Кедрин із властивою йому відвагою у тому ж збірнику пише: „Ті особи, яких заїла заздрість, що Петлюра здобув собі популярність, якої вони не

(Закінгення на стор. 4)

Володимир Барагура

ЛЬВІВСЬКИЙ СОБОР 1946 —НЕВДАЛИЙ АКТ ЛІКВІДАЦІЇ УКЦ

I

(Доповідь на форумі Відділу Українського Патріярхального Т-ва в Ню Йорку 12-го квітня 1981 року)

Ти є Петро-скеля і на тому камені здвигну Церкву свою і ворота пекельні не подолають її....

Кілька слів Спасителя, але які вони сильні, які вагомі, скільки в них змісту. Цим одним коротким реченням Ісус Христос проголосив не лише формальне заснування своєї Церкви для Царства Божого на землі, як об'єднання душ людських з усеобіймаючим космічним Духом Божим, але у них заповів твердий, тернистий шлях цієї Церкви, її затяжну боротьбу зі злом, а що найважливіше — предсказав остаточну, повну перемогу над сатанинськими зазіханнями.

Оці пророчі слова Христа почали сповнятися незабаром після Його смерти — поганський світ довгі віки жорстоко переслідував християн, а ці переслідування, хоч і зміненими методами й засобами ведуться й сьогодні. Сьогочасне переслідування вирафіноване, витончене до фінезії у своїй злобі — воно звернене передусім проти душі людини, спрямоване на духові вартості людини, її віру, почування, інтелект, людську гідність, воно брутально топче те, що в людині найсвятіше і найцінніше — її Божу природу, бо людина створена на Божий образ і подобу, а її кінцеве щастя не в задоволенні фізичних і тілесних потреб та вимог, а в площині духовости, яку людина посіла від Бога.

Можна знищити зовнішні прояви релігії й віри — зруйнувати церкви, збещестити релігійні святощі, скинути хрести, розорати могили й викинути з них кості померлих, розв'язати чи розігнати церковну організацію, знівечити церковну структуру, але не можна вбити в людині її віру, її релігійних почувань, бо вони вроджені людині, вони заложені в психіці людини її Творцем. Немає такої людини, яка в щось не вірила б. Вірять навіть атеїсти, що існує щось вище. Інакше не боролися б проти нього, бо не поборюємо того що не існує. Вони тільки не хочуть визнати і прийняти його, бо їхня віра неґативна.

Левко Лук'яненко в „Різдвяному посланні до завзятих атеїстів пише: „Вони входять до церков не з відкритим серцем, а з молотками, щоб збивати хрести, з ключами щоб замикати двері перед віруючими, з ненавистю в серці..."

І на цій духовій, Божій частині людської психіки Христос базує своє твердження, що сатанинські сили не переможуть Царства Божого.

Ма українці-католики маємо привілей бути найтвердшою частиною скелі св. Петра. Стоїмо непохитно, хоч нас небагато, хоч ворог веде боротьбу проти нас на обох фронтах — проти зовнішніх об'явів Церкви, її організації, проводу, звичаїв, обряду, Божого люду і проти самої суті віри й релігії, як імманентного, інтеґрального, невід'ємного складника людської природи. Ми, наче той леґендарний птах Фенікс, згоряємо і попеліємо в полум'ї своєї віри й релігійних почувань та переконань, але відроджуємося знову і з новою силою засвідчуємо свою приналежність до Вселенської Церкви. Ми наче той титан-Прометей, якому хижий орел довбе серце, але невсилі випити „живущої крови", бо воно „знову оживає і сміється знову".

В ході нашої історії ми зазнали різних переслідувань з боку наших окупантів — католиків-поляків і православних -москалів. Польський католицизм робив на нас моральний тиск і вживав фізичної сили, щоб ми покидали свій обряд, замінивши одно-єдине слівце „греко" — на „римо", а на Холмщині на очах усього світу „кракуси", військо й поліція брутально руйнували православні церкви і тільки наш Митрополит Андрей підніс голос протесту. Москалі зараз після окупації східних українських земель підпорядкували Українську Православну Церкву своєму патріярхові, а після загарбання західніх земель зробили те саме з Українською Католицькою Церквою, хоч офіційно конституція СССР запевняє, що „Церква відсепарована від держави, щоб кожний міг свобідно заспокоювати потреби своєї совісти, що віруючі всіх релігій є повноправними громадянами і беруть активну участь у політичному, економічному, культурному і громадському житті". А на ділі, — як пише одеський робітник Леонід Сірий, — „у нас (тобто в СССР) є свобода для пропаґанди атеїзму, але немає свободи для визнавання релігії. Релігійні громади не мають можливости формувати свої кадри та виховувати дітей у релігійному дусі, а католицькі священики є поза законом, загнані в підпілля".

У ланцюгу переслідувань українського народу в ділянці віри й релігії здавалося б, що година 16:30 дня 8-го березня 1946 року, це момент, в якому московським большевикам пощастило вбити останнього цвяха у живе тіло УКЦ й похоронити її назавжди. Бо цього зловісного дня закінчив ділові наради, чи як їх торжественно назвали архаїчним словом „діянія" нелеґальний, заанґажований окупаційною і церковною владами, т. зв. „церковний собор у Львові по поверненні уніятів до віри батьків і по возз'єднанні Уніятської, чи Греко-католицької Церкви з Святою Російською Православною Церквою." Під гомін дзвонів усіх львівських церков, між ними й історичного „Кирила", що дзвонили від 10-11-ої години вранці і від 6-7 вечора, голосами 235 присутніх однодушно схвалено і проголошено мовчазному, глухому і сліпому на насилля світові такі постанови: 1) анулювання Берестейської Унії з 1596 року; 2) відірвання УКЦ від римської Церкви, тобто від єдности з скелею св. Петра; 3) повернення до прадідівської православної віри; 4) возз'єднання з Всеруською Православною Церквою.

Поскільки в психіці українця релігійний і національний елементи сплетені нерозлучно в одне ціле, Москва хотіла за одним пострілом вбити двох зайців — оправославнити і обмосковити УКЦ і так психологічно підготовити ґрунт під національне злиття з „братнім російським народом", бо й так українські землі політично-державно з'єдналися з Росією, то чому ж не з'єднати „два братні народи" й релігійно-церковно.

Російсько-совєтська протирелігійна пропаґанда завжди поєднує ці два притаманні духовости українців-самостійників державників елементи — національний і релігійний.

(Закінчення в наступному числі)

Шостий семінар хорових дириґентів

У культурі українського народу музиці належить, безперечно, одне з перших місць. Музика є його вірою, його життям, вона підтримує у тяжкі хвилини його існування, будить його думку.

В українському народові глибоко вкорінена любов до пісні, а особливо виявляється вона у плеканні хорового мистецтва. Через довгі роки хорові ансамблі проявляли велику активність на місцях нового поселення нашого народу. З часом через різні обставини їхня активність почала підупадати.

Відчуваючи велику потребу підвищити рівень хорових ансамблів, що можна зробити шляхом виховання, підготовки нових дириґентів, як також дати нагоду молодим дириґентам запізнатися з характером і психікою української хорової музики, з українським хоровим репертуаром, в 1976 році Провінційна Рада Онтаріо Комітету Українців Канади, їхня референтура культури (Олена Глібович) зорганізували І-ий Семінар Хорових Дириґентів, який відбувся в містечку Анкестер, Онтаріо.

Відгук на цей семінар був дуже позитивний. З різних кінців Канади і Північної Америки прибули ентузіясти хорового мистецтва, а між ними багато вже і заавансованих дириґентів, яким справа хорової музики є дуже важлива.

Успіх семінара був такий великий, що довелося ПР КУК Онтаріо в наступних двох роках продовжувати семінари хорових дириґентів в Анкастер, а згодом у Торонто. Від 1979-1980 років організування семінара перебрало на себе Українське Музичне Товариство Альберти (голова Сергій Яременко), і семінари відбулися в Едмонтоні.

Програма навчання включала, поряд з основними фаховими темами „Робота дириґента над партитурою" „Методика роботи з хором' і „Проблеми інтерпретації" теж „Історію української церковної музики", „Праця і репертуар для дитячих хорів", „Хорознавство", „Українська хорова музика" і основне практичне дириґування групами й індивідуально.

На окремих викладачів запрошено також високо кваліфікованих музокознавців д-ра Павла Маценка, маестра Володимира Колесника. д-ра Богдана Кушніра д-ра Мирослава Антоновича, Сергія Яременка та Юрія Оранського.

Заняття на семінарі відбуваються у різних формах: загальні лекції, на яких семінаристи слухають основну тему, хорознавство, церковну музику, музику для дитячих ансамблів, теорію. На лекції української хорової музики семінаристи мають нагоду познайомитися зі зразками хорової музики у першоякіснім виконанні різних наших хорів і ансамблів. Початківці мають групові лекції дириґування, а дещо більш заавансовані дириґенти мають індивідуальні лекції дириґування.

Двічі в день відбуваються співанки хору, в яких беруть участь не лише семінаристи, але й зацікавлені хористи з різних хорових ансамблів. При кінці семінара відбувається Вечір дириґентів—іспит, на якому кожний семінарист дириґуватиме хором (один твір). Цього року вперше плянується два такі вечорі, один в Едмонтоні, а другий в Калґрі, Альберта.

Шостий Семінар хорових дириґентів відбудеться від 8-го до 23-го серпня 1981 року у приміщені Інституту св. Івана в Едмонтоні, Альберта. В програмі навчання, крім основних тем, велику увагу буде присвячено праці з дитячими ансамблями, з огляду на те, що багато учителів, які вчать у двомовній системі, виявили велике зацікавлення цією темою. Слід зголошуватися на семінар на адресу:

Ukrainian Chorul Conductors Seminar, 11239-94, St, Edmonton, Alberta, T5G—1H1; tel: 477-3263 або 287-8274.

Марія Дитиняк

СПЕЦІЯЛЬНИЙ КОМІТЕТ Арабської ліґи, зложений з представників Савдійської Арабії, Кувейту, Ливану й Сирії покищо закінчив свою діяльність над осягненням тривалого перемир'я між сирійськими військами і християнською міліцією в долині Бекаа з включенням міста Заглє та до відкриття комунікащційних шляхів в столиці Ливану Бейруті і його околицях. Одначе комітетові не вдалося прихилити християнську міліцію до зірвання стосунків з Іраїлем, звідки вони дістають зброю і всю допомогу. Так само це не розв'язано питання сирійських ракет на терені Ливану. Менахем Беґін, прем'єр Ізраїля, загрозив, що ізраїльське летунство збомбить ті ракети, якщо сирійці добровільно не заберуть їх. Сирія відмовляється це зробити, але Ізраїль під тиском ЗСА, а зокрема Філіпа Габіба, який має на Близькому Сході місію бути посередником між Сирією й Ізраїлем покищо не виконав своєї погрози. Останньо хтось висадив в повітря магазин амуниції комуністичної акції в Ливані, наслідком чого загинуло принаймні вісім осіб.

У ЛІВЕРПУЛІ, великому порті Англії, вибухли масові вуличні заворушення. Заворушення розпочали чорні іміґранти, які вимагали праці від уряду та міської управи. До них долучилися молоді білі, як подає преса, хуліґани. Поліція вислала зміцнені відділи поліції втихомирити розбухані маси. Маси заатакували поліцію. Понад 100 поліцистів було поранено. Деякі поліцисти були важко ранені. Демонстранти плюндрували й палили крамниці й магазини, вибивали вікна й напаставали прихожих, які не прилучувалися до них. Зудари між демонстрантами і поліцією продовжувалися також ніччю. Демонстранти побудували барикади й зпоза них атакували поліцію. Цікаве, що ніякий інцедент не спричинив демонстрацій, а були вони заздалегідь пляновані групою людей. Пляновість атак демонстрантів змусила поліцію до відступу. Англійські поліцисти не носять зброї й не мали з чим наступати та чим боронитися перед атакуючими демонстрантами.

Парафія св. Йосафата в Пармі готується до тисячоріччя хрищення України

З ініціятиви о. шамбеляна Михайла Федоровича організується під його проводом при парафії св. Йосафата в Пармі, Огайо, Ювілейний комітет для відзначення тисячоліття Хрищення Руси-України, завданням якого буде: 1) Вибудувати церкву в пам'ять тисячолліття хрищення Руси-України. 2) Обновити і поглибити духовно-релігійне життя парафіян. 3) Присвятити якнайбільшу увагу молоді, щоб виховати її в релігійно-національнім дусі.

Комітет вже почав працю в складі ініціятивної групи, намітив ряд комісій: історична, архітектурна, мистецька, плянування, обрядова, парафіяльної розбудови і зв'язку з громадою.

Тепер поповнюються окремі комісії охочими до праці парафіянами, специфікується їхні завдання, і після їх упорядкування вони будуть у своїм заряді розроблювати окремі ділянки, а свої проєкти і пляни передавати до остаточного вирішення пленумові комітету.

Парафія св. Йосафата велика, чисельна, добре загосподарована, належить до одної з найбільших у Клівленді-Пармі і хоча існує вже 22 роки досьогодні не має репрезентативної церкви, яка б своїм зовнішнім і внутрішнім виглядом відповідала українським духовності і церковному мистецтву.

Парафія положена в гарній околиці Парми, при перехресті двох головних доріг, має гарні забудовання для цілоденної школи, в якій сьогодні навчається понад 300 дітей, української молоді, має великий і гарний будинок для середньої школи з просторими і гарними клясами та просторою залею на 1,500 місць. У тих клясах приміщені сьогодні молодечі Організації СУМ-А і Пласту, жіноча організація СУА, домівка хору „Дніпро" і кімната для старших громадян „Бесіда"

Окремо побудовані доми, парафіяльний для священиків і для сестер Василіянок, які провадять парафіяльну школу. Ці всі будови приміщені на 10-акровій площі, на якій приготована площа під будову церкви і окремо — для гри копаного м'яча, з якої користає українська молодь, зорганізована в молодечих і спортових організаціях.

У сусідстві, через один квартал, приміщена велика, добре загосподарена з гарною церквою і будинками цілоденної школи, римо-католицька парафія. Дещо на південь, при тій головній дорозі, бачимо собор св. Володимира, української православної парафії, який своїм зовнішнім і внутрішнім вивінуванням, зі своїми золотими банями є одним з найкращих теперішніх українських церков у Пармі і Клівленді. Через дорогу на 50-акровій площі парку міститься капітула отців Єзуїтів. Ми, парафіяни св. Йосафата, вже 22 роки молимося в каплиці школи, яка своїм приміщенням і оформленням ніяк не відповідає оточенню наших сусідів

Перед нами ювілейна дата — 1000-ліття хрищення Руси - України, що сповниться в 1988 році, і церква св. Йосафата, яку плянується здвигнути, стане пам'ятником тієї ювілейної дати.

Українські релігійні обряди мають вже свою сторічну традицію і свою українську архітектуру, і тому плянується, щоб церква - пам'ятник стала гордістю кожного українця, була свідком тисячолітньої культури українського народу, його чудового церковного обряду та доказом національної окремішности. Церква буде побудована за зразками української церковної архітектури і має бути одною з найкращих церков великого Клівленду і околиці.

Праці багато, і тому проситься всіх мирян, зокрема з молодшого, покоління, тут народжених, чоловіків і жінок, включатися активно в ряди комітету і своїми ініціятивами, плянами та своєю працею допомагати в тому великому ділі, яке стоїть перед парафією св. Йосафата.

Церкву будуємо для себе, наших дітей і внуків, тому будьмо активні, працюймо всі разом, бо разом зробимо скорше, краще і дешевше.

В пам'ять для наших дітей, внуків і майбутніх поколінь плянується Ювілейна книга, в якій будуть записані всі члени комітету, їхня ініціятива і праця, будуть записані всі, хоча б найменьші пожертви з поданням імен і прізвище жертводавців; буде записана історія нашого поселення в Клівленді — Пармі і початки релігійного і громадського життя нашої великої і численної української громади.

Інж. Іван Фур

Соборницький голос...

(*Продовження зі стор. 2*)

Адже лівобережна Надбужанщина прийняла на себе головний удар комуністичної Польщі та її спонзора — Росії. Сьогодні правобережна Надбужанщина являє собою черговий прикордонний вал, що зупиняє новочасний польський „Дранґ нах Остен". Це добре розуміють сьогоднішні мешканці тієї окраїнної смуги — від Белза до Берестя.

Такими думами повинні жити і вихідці із земель обабіч Бугу, і їхні нащадки в Америці, Канаді, Австралії та інших державах Заходу. Іван Базарко у своїй ґрунтовній, структурно прозорій доповіді на з'їзді надбужанців накреслив історичне підґрунтя тієї соборницької традиції. Виставка жіночих строїв Угринівського району, що її організувала невтомна Ірина Кашубинська, та „Весільні пісні Сокальщини" у виконанні бандуристки Н. Ґеруляк переконливо натякнули на культурно-творчу спадщину надбужанців. Резолюції з'їзду засвідчують політичну свідомість учасників і учасниць того руху.

Все ж таки, потрібна негайна спільна й плянова акція в обороні історичного права українського народу на ці насильно відокремлені від України землі за Бугом... і за Сяном! Так, бо не зважаючи на те, що київські географи на своїх картах пишуть Санок, Пшемисль, Хрубешув, Хелм і Бяла Подляска, західні окраїни соборної України не обмежуються ані Бугом, ані Сяном. Наша Україна досягає річок Попраду на заході та Вепра на північному заході.

Об'єднання Надбужанців повинно чимскорше встановити співдію з оборонцями Лемківщини, Перемищини і Ярославщини, щоб в обороні західніх окраїн нашої Батьківщини України врешті пролунав соборницький голос їхніх нащадків.

У Чікаґо відбулися загальні збори Відділу УККА

(УККА, Відділ Іллиной). — Тут відбулися у суботу, 11-го квітня ц.р., в авдиторії СУМ-А чергові загальні збори Іллинойського, одного з найбільших в ЗСА, Відділу УККА. Перед загальними зборами працювала Номінаційна комісія у дещо іншому складі, ніж попередніми роками, бо деякі організації із різних причин вирішили не брати активної участи ні в Номінаційній комісії, ні в майбутніх керівних органах Відділу. На місце відсутніх увійшли: Окружна Рада УНС і Організація Гетманців-Державників. Ці зміни відбулися спокійно без жадних драматичних заяв. без виходу з залі нарад.

Згідно зі звітом Провірочної комісії участь у загальних зборах взяли 93 особи, що заступали 36 організацій та платників Українського Народного Фонду, що становить 85 відсотків заступництва з попереднього року. Загальними зборами провадила президія у такому складі: Микола Сенчишак — предсідник; Надія Стельмах І Володимир Засадний — заступники предсідника, та Борис Юрків — секретар.

Після вибору ділових комісій та віддання верифікації протоколу з попередніх загальних зборів окремим особам приступлено до звітів керівних органів. Про цілість немалої праці Відділу, його світла й тіні, смутки й радости, звітував голова Відділу д-р. Мирослав Харкевич. Він зупинився обширніше над аналізою загального положення та громадським кліматом й висловив переконання, що непорозуміння в центральних органах УККА, яке існувало теж раніше, ніяк не повинно впливати на характер і хід праці нашого Відділу. Він теж проаналізував більш або менш удалі, доволі численні імпрези й акції Іллинойського Відділу. Найбільше недомагали справи: Комісії Оборони Українських Політичних В'язнів, Конференції Молоді, як теж інформації, зокрема в англійській мові. Звіт голови був видрукований, що в майбутньому повинні робити усі інші звітодавці. Незадовільно була поставлена персональна справа Комісії збірки Українського Народного Фронту, хоч Чікаґо здобуло друге місце завдяки деяким ідейним особам. Д-р Юліян Куляс зложив дуже обширний звіт із діяльности зовнішніх зв'язків, де він, як член президентської комісії Голокост і голова іллинойського „Гельсінкі Моніторінґ Коміті" мав нагоду на багато поїздок та контактів з високопоставленими особами, і міг спопуляризувати українську справу. Його зв'язки з чікаґськими офіційними чинниками не раз спричинилися до успішности наших акцій та імпрез. Як звичайно, дуже діловий і поважний скарбник Відділу Василь Бражник склав точний звіт про фінансові справі Іллинойського Відділу. За Комісію збірки Українського Народного Фонду звітував Іван Донченко, який склав признання і подяку усім збірщикам та „душі" Народного Фонду інж. Степанові Ґоляшеві. Про Раду Українського Шкільництва звітувала Ірина Дмитерко. Вона підкреслила ще раз сумний факт про загальне зменшення зацікавлення української громади справами українського шкільництва та мінімальну діяльність деяких українських студентських організацій. Секретар загальних зборів прочитав письмові звіти референта Суспільної Опіки Стефанії Борович та референта Конференції Молоді Володимира Коновала. Бракувало звіту референта Комісії Українських Студій при Іллинойському університеті. Інж. Дмитро Григорчук як голова Контрольної комісії подав точний й діловий звіт про зроблену провірку та поставив пропозицію на уділення абсолюторії для уступаючої управи з окремим признанням для голови Відділу.

Дискутанти звертали увагу на наступні проблеми: незадовільна діяльність Комісії Оборони Українських Політичних В'язнів, вчасну підготову великих імпрез, як, наприклад „Українські дні" та включення у них інших заслужених українських установ, таких як Український Національний Музей; контроверсійну справу плачення і висоти членських вкладок, а зокрема скандальну справу неплачення членських внесків деякими членами керівних оргнів Відділу. Деякі дискутанти скаржилися на незадовільну діяльність канцелярії Відділу та брак інфромацій про актуальні справи. На загальних зборах непорозуміння у нашій централі ніхто не порушував. Усі радили, говорили, журилися як пожвавити, поширити та практично скріпити нашу центральну організацію: Український Конґресовий Комітет Америки. Резолюційна комісія виготовила доволі обширні та ділові пропозиції резолюцій, які дали багато матеріялу для майбутньої дії й праці не лише нашого Відділу, але теж апелювали до більш жертвенної праці усіх українських патріотичних людей та піддержки нелегких починів нашої Централі.

Окремо зачитані резолюції, що були схвалені одноголосно, вітали новоіменованих Владик Української Помісної Католицької Церви, Філядельфійського Митрополита Степана та Свято-Миколаївського Владику Кир Іннокентія, Митрополита Української Православної Церкви Мстислава та Чікаґського Архиєпископа Константина, як теж провідників української Баптистсько-Євангельської Церкви.

На пропозицію Номінаційної комісії загальні збори вибрали головою Іллинойського Відділу вже четвертий раз д-ра Мирослава Харкевича, а містоголовами д-ра Юліяна Куляса, інж. Івана В. Деркача, Зену Рихтицьку, Володимира Засадного, д-ра Павла Надзікевича, інж. Степана Ґоляша та залишено три місця для організацій які чи то з власної волі, чи послушні своїм центральним проводам не взяли участи у формуванні керівних органів. Секретарем загальні збори обрали — Дмитра Багрія; скарбником — Захарія Колодія, імпрезовим референтом — Богдана Кошубу; організаційним референтом — Івана П. Деркача. Координатором Комісії Оборони Українських Політичних В'язнів-стейтового посла Мирона Куляса; референтом Українських Студій при Іллинойському університеті — інж. Ігоря Вислоцького, головою Ради Українського Шкільництва — Ірину Дмитерко; координатором Конференції Молоді — Бориса Юркова та референтом Суспільної Опіки — Стефанію Борович. Далі увійшли до Управи: інж. Василь Голод, інж. Мирон Гриневич, д-р Пилип Демус, Григорій Дронь, Олег Скубяк, Антін Коцепула, інж. Мирон Лущак, інж. Тарас Дрозд, мґр Володимир Ничай, Марія Семків, Михайло Марчук, Надія Стельмах, Ірина Субота, Микола Сенчишак і Петро Хома. Сім місць залишено для нерішених, що співпрацювали в попередній каденції. Контрольну комісію очолив мґр Степан Скробач, а членами обрано: Іванну Ніковрович, Петра Куліша, Івана Сарвадія та залишено одне місце для ЦУКА. Товариський суд очолив Роман Смук; члени: д-р Роман Кобилецький, д-р Михайло Кос, д-р Павло Питель, д-р Богдан Олексюк, д-р Олесь Стрільчук та залишено місце для тих, що були відсутні.

Переобраний голова Відділу д-р Мирослав Харкевич подякував від новообраних членів керівних органів за довір'я та закликав усіх українських людей доброї волі до ще відданішої праці та до більшої жертвенности, зокрема коли деякі члени патріотичної української громади рішилися не брати активної участи в праці УККА. Він висловив надію, що така настанова є тимчасовою та, що чікаґська метополія, так як і раніше буде взірцем об'єднаної і динамічної частини України на поселеннях.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

Літній семінар УВАН

Філядельфія, Па. (О. Біланюк). — Від 17-го до 21-го серпня цього року в околиці Гантеру, Н. Й., відбудеться восьмий Літній семінар УВАН. Метою семінару є дати учасникам можливість поглибити свої знання з української проблематики та провести академічний обмін думок у дружній атмосфері. Це завдання з успіхом виконувано на попередніх літніх семінарах УВАН. Цікава тематика та видатні прелеґенти запевняють, що восьмий семінар буде не менш вдалим. Які в минулому, семінар відбудеться у пансіоні „Карпатія", (Carpathia House, P.O.Box 126, Lexington, N. Y. 12452; Tel.: (518) 989-6622).

Прелеґентами на восьмому літньому семінарі будуть проф. Григорій Грабович та проф. Вірко Балей. Проф. Грабович є професором української літератури на Гарвардському університеті і членом Українського Наукового Інституту Гарвардського університету. На семінарі проф. Грабович виголосить цикл лекцій на тему: „Шевченко—мітотворець". Ось заголовки його поодиноких викладів: Неро зв'язані проблеми шевченкознавства; Історизм Шевченка; Структура Шевченкового міту; Міленаризм Шевченка; Культурно-історичний відгомін Шевченкового міту. Усі учасники семінару повинні привезти зі собою „Кобзаря", якщо можливо, академічне видання, Київ, 1964.

Проф. Вірко Балей є професором музики на університеті Невада. Він є одниміз чільних знавців історії музики Східньої Европи. Тема його викладів: „Силуети з історії української музики", а заголовки окремих лекцій: Музична спадщина України в ХУІІІ і ХІХ сторіччях; Доба Лятошинського—перше відродження; Війна і мир—доба соцреалізму і Сталін; Шестидесятники—друге відродження; Спадщина авангарду. Для семінару намічено наступну програму: неділя, 16-го серпня ц.р., 8 год. вечора—товариська зустріч і відкриття. Від понеділка, 17-го, до п'ятниці, 21-го серпня: вранці—9.15-10.15—перша доповідь; 10.15-10.45 перерва; 10.45-11.45 друга доповідь; ввечері—7.30-8.30—перша дискусія, 9.00-10.00—друга дискусія.

По закінченні семінару, в суботу, 27-го серпня, відбудеться фортепіяновий концерт проф. Вірка Балея.

Вписове на семінар—50 долярів від особи (покриває кошти прелеґентів та адміністративні витрати) Учасники повинні полагоджувати справу перебування під час семінару самостійно. Учасникам, які бажають замешкати в пансіоні „Карпатія", слід заздалегідь замовити собі там місця. Кошт приміщення на шість днів з харчами виносить 140 долярів. Беручи під увагу, що УВАН має офіційний статус наукової установи, учасники семінара, які працюють науково, зможуть відтягнути видатки, пов'язані з семінаром при вирахововуванні податку.

Досвід із минулорічних семінарів свідчить, що поруч із академічними зайняттями, учасники матимуть нагоду відпочити в гірській околиці, в дружній і свобідній атмосфері, із купіллю у річці, відбиванкою, тенісом тощо. Віримо, що і цього року доповіді, жвава та щира виміна думок і товариська розвага залишать приємний і корисний спомин в усіх учасників.

Число місць на семінари є обмежене. Усі, які хочуть запевнити собі свою участь в семінарі, повинні невідкладно вислате вписове (50 долярів) на адресу: Dr. O. Tretiak 741 N. 25 th St, Philadelphia, Pa. 19130.

ВШАНОВУЮЧИ ПАМ'ЯТЬ
НАШОГО НЕЗАБУТНЬОГО
СИНА І БРАТА
СВ. П.

МИРОНА МЕЛЬНИКОВИЧА

який у війні з Москвою, як вояк-артилерист, згинув на полі бою в липні 1944-го року під Бродами, переслали ми на будову української церкви в Люрді і на Заупокійні Служби Божі, суму $400.00 долярів.

ЗАУПОКІЙНІ ЛІТУРГІЇ

за Покійного нашого Мирона і всіх його Друзів, поляглих під Бродами в обороні українського Народу і рідної землі, — будуть відслужені в місяці липні б. р. в Люрді.

родичі АННА І ПЕТРО МЕЛЬНИКОВИЧ
сестра ДАРІЯ РИХТИЦЬКА
брат ІГОР МЕЛЬНИКОВИЧ
Детройт, дня 3 липня 1981

ПОДЯКА

З Божої Волі дня 6-го травня, 1981 р. в Філядельфії відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДО

бл. п. поручник УГА

Мґр ВОЛОДИМИР РУДАВСЬКИЙ

Ми неспроможні висловити нашу найсердечнішу подяку Всім тим, які так численно взяли участь в похоронних відправах, які словами, листами й телефонами старались облегшити нам наше горе, та розвіяти нашу тугу і жаль.

Бажаємо цією дорогою хоч частинно виявити нашу щиросердечну подяку: всесвітлішому отцю митратові Зенонові Злочовському, пароховї церкви св. Архистратига Михаїла в Філядельфії за відправу похоронних обрядів, та за прощальну проповідь на Св. Літургії, отцеві канцлерові Робертові Москалеві за участь у відправі Парастасу, отцеві проф. Михайлові Пироговї за співучасть у відправі Св. Літургії і Парастасу.

Щироседечне Спасибі півцям-дякам: панові Дмитрові Шумилові і панові Стефанові Матвійків.

Дуже дякуємо за прощальні слова голові Парафіяльної Ради — д-рові Володимирові Пушкареві, та панові Іванові Данківському, що прощав від ОбВУА, а спеціяльно вдячні солістові п. Василеві Найданові, мол за зворушливе виконання після Парастасу стрілецької пісні „Видиш брате мій".

Сердечно вдячні: отцю Мих. Пироговї, пані д-р Дарії Миндюк, панові д-рові Богданові Цимбалістому і п. д-рові Юліянові Колтунові за слова співчуття для рідні Покійного під час поминок.

Зі щирого серця дякуємо Парафіянам, Гостям і всім людям доброї волі за пожертви на Служби Божі за душу Покійного і за щедрі датки „замість квітів на могилу" — на парафію св. Архистратига Михаїла, та на другі добродійні цілі.

З цілого серця дякуємо працьовитим Сестрицям св. Анни при парафії, що під проводом голови пані Євгенії Колтун, дуже старанно приготовили поминки.

Нехай Добрий Господь відплатить щедро всім та винагородить стократно.

Дружина Покійного
СОФІЯ РУДАВСЬКА
з Родиною

ДЛЯ ТИХ, що подорожують в автах, а це отже — для всіх, або майже всіх американців, Американський Червоний Хрест подає: в авті завжди повинен бути виряд для безпеки: ручний електричний ліхтар, свічкові смолоскипи (road flares) і гальон звичайної води. Якщо авто попсується в безлюдному місці, слід лишитися при авті чи в авті і прив'язати кусень якогось ясного матеріялу до антени. В авті завжди треба мати мапи шосейних доріг.

АМЕРИКАНЦІ ЧАСТО ПЕРЕЇЖДЖАЮТЬ З МІСЦЯ на місце. Підраховано, що з кожних п'яти американських родин, одна родина переселюється щороку в інше місце. Ці переселювання найчастіше відбуваються влітку, а причиною тому, звичайно, є наявність праці деінде.

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ ЕДВАРД І. КАЧ ОГОЛОСИВ нещодавно, що він призначає колишнього посадника Ню Йорку Джана В. Ліндсі спеціяльним торговельним репрезентантом, завданням якого буде приваблювати інвестиції чужоземного бизнесу до міста. Цей пост для Ліндсі не оплачується грошима і є своєрідним громадським навантаженням для колишнього посадника, що хоче щось корисного робити для Ню Йорку, бо він „любить Ню Йорк."

ЛІТНІЙ ЧАС ЗАВЖДИ ДАЄ ПРАЦЮ ДЛЯ БАГАТЬОХ тисяч міської молоді, які звичайно є безробітними в інший час року або вчаться в школах. Цього літа Ню Йорк візьме на працю 48,000 молодих нюйоркчан у віці від 14 років до 21-го на час семи тижнів, починаючи з понеділка 29-го червня. Коштуватиме ця Літня молодеча програма затруднень(SYEP)34 мільйони долярів. Першенство мають ті юнаки і дівчата, що походять з таких родин, де річна платня на чотири особи сягає 8,440 дол. або менше. Праця проходитиме чотири дні в тижні за винагородою „мінімальної висоти платні" — 3.35 дол. на годину. Кількість годин на тиждень — 24.

Новий професіоналіст у Ню Гейвені

Дня 30-го травня цього року д-р Петро Гузик одержав диплом доктора медицини із університету Коннектикат, школи дентистики і медицини у Фармінґтоні, Конн.

Д-р Петро Гузик

Батьки Петра, Василина і Іван, від приїзду до Америки в 1950 році тяжко працювали, щоб утримувати велику родину, але постійною їх мрією було вивчити одного із синів на лікаря. Тепер їх мрія здійснилася.

Д-р Петро Гузик закінчив середню школу Нотр Дам в Ню Гейвені, а також Українську Рідну школу при церкві св. Михаїла. Одночасно він брав активну участь у місцевому осередку СУМ-А та щороку виїжджав на сумівський табір.

У 1969 році Петра прийнято на біологічний факультет Єйлського університету, а в 1977 році в університеті Коннектикат він навчався медицини, яку успішно закінчив цього року. В серпні Петро відбуватиме практику у Вотерберрі шпиталі, а пізніше перейде до Єйл-Ню Гейвен шпиталю на дальшу практику в радіології. Ню-гейвенська громада радіє, що здобула ще одного свідомого українського професіоналіста. Д-р Петро Гузик і вся його родина є членами УНСоюзу.

І.Т.

Ще про Винниченка

(*Продовження зі стор. 2*)

мали, заздрість і злість, що Петлюра мав сильну волю, якої вони не мали і простолінійний світогляд, якого вони не мали, заздрість, що Петлюра дійшов до вершка влади, з якого вони злетіли. Речником усіх тих ненависників був Володимир Винниченко. Він плюгавив Петлюру у своєму творі „Відродження нації", що його документальну, історичну вартість зменшив пасквільний тон колишнього прем'єра УНР і колишнього голови Директорії, який з вини своєї вдачі симпатика до всього „прогресивного" докотився до воріт комунізму". Збірник Симон Петлюра, видання УВУ Париж, 1980. Стаття „Культ Симона Петлюри", стор. 209.

Михайло Кучер

Ню Йорк, Н. Й.

Гарвардська літня школа...

(*Продовження зі стор. 2*)

кої, Уляни Салевич, Ірини Волосянської та Христини Янчишин- Вертін.

Цьогорічні промовці на літній школі обговорюватимуть різні теми від української архітектури до українського фемінізму. 9-го липня д-р Вілліям Брумфілд з Гарвардського університету говоритиме про церковну архітектуру на Україні. Юрій Тарнавський, поет Нюйоркської групи, розглядатиме двомовне письменництво 15-го липня і читатиме дещо з власної творчости. 20-го липня проф. Станіслав Бранчак, новоприбулий доцент відділу славістики Гарвардського університету, займеться темою „Література, цензура і підпілля в сучасній Польщі." 23-го липня Мирна Косташ, канадська журналістка і авторка книжки „Бабині діти", буде говорити про „Радикальні рухи шістдесятих років та їх відношення до теперішніх соціяльних питань." В понеділок увечорі, 27-го липня, Мирна Косташ, проф. Марта Богачевська-Хом'як з Мангеттенвіл коледж, і докторант Гарвардського університету Наталія Пилип'юк візьмуть участь в симпозіюмі на тему— Українізм і українська еміграція. Серія доповідей закінчиться 3-го серпня виступом докторанта Оксани Грабович на тему „Шкаля вартостей українського еміґранта."

Як у минулому, Гарвардська літня школа україністики буде також висвітлювати ряд фільмів, як відомий фільм „Білий птах з чорною відзнакою" режисера Юрія Іллєнка, співтворця „Тіні забутих предків"; „Тарас Шевченко" Ігоря Савченка. Але головна атракція цьогорічної серії фільмів відбудеться 13-го липня, коли Галина Кучмій, режисер з Канади, висвітлить на екрані й пояснить свій нагороджений фільм „Найсильніша людина світу" і короткометражну кінострічку „Трамвай." На закінчення, 5-го серпня, буде канадський фільм п.з. „Паперова пшениця" режесури Альберта Кіша, в якому порушується життя українських еміґрантів у Канаді.

Вже другий рік з черги літня школа матиме в програмі вечірній курс українського танцю; інструкторами будуть Володимир Курило і Адріян З. Стецик.

Всі додаткові зайняття відбуватимуться під патронатом Фонду Катедр Українознавства. Доповіді й фільми безплатні, доступні для загальної публіки.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ
12-го ЛИПНЯ 1981 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Піврічні збори Т-ва Запорозька Січ, 367 Відд. відбудуться в кафетерії св. Йосафата о год. 1:30 по полудні. Подаємо до відома, що всі урядники мають бути присутні. Справа пікніку, який має відбутися 2-го серпня в Веґетер. Справа конвенції, звіти і т. п. Просимо щоб члени явилися і забрали свої дивідендові чеки.

УПРАВА Т-ва